

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost
župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih
misa i prije večernje mise preko tjedna u predvorju crkve.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se
javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa
svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XII Broj 36 (574), 31. srpnja 2022.

KRALJICA

18. nedjelja kroz godinu

Bog malih stvari

*Bože malih stvari, otvaraš mi oči i
daješ mi mogućnost da svaki dan
vidim tisuću čudesa.*

*Gledam čudesnu ljepotu cvijeća,
lišća, stijena, mravi i kukaca.*

*Bože malih stvari, otvaraš mi uši i
omogućuješ mi da čujem bezbrojne
glasove.*

*Svakoj si ptici dao poseban pjev.
Slušam cvrkut cvrčka, šum lišća i
žubor izvora.*

*Bože malih stvari, otvaraš mi osjetilo
mirisa i omogućuješ mi uvijek iznova
osjetiti novi miris.*

Bože malih stvari, hvala ti na tome.

**I. čitanje (Prop 1, 2; 2, 21-23), II. čitanje (Kol 3, 1-5.9-11)
Evangelje po Luki (Lk 12, 13-21)**

BOGATSTVO – IMATI ILI BITI

"Gospodine reci mome bratu da sa mnom podijeli nasljedstvo." Miješanje svjetovne i duhovne vlasti. Na ovom evanđeoskom primjeru – Gospodine reci mome bratu da sa mnom podijeli nasljedstvo – Isus luči ono što spada na svjetovnu vlast od onoga što spada na duhovnu. Ovo razgraničenje vrlo je važno i ima vrlo praktično značenje.

Očito je da ne treba brkati dva reda, red odgovornosti ljudskog prava (prirodno) i duhovnog reda (red ljubavi). U ime duhovnog reda ne smije se ni poništavati ni zanemarivati pravi i prava država. Pravo, pravda ne smiju se ni ideologizirati ni u ime ideologije poništiti ili zaobilaziti. Ne može se kršiti zakone te u ime vjere zahtijevati opraštanje i zaboravljanje zakona.

Zakon je određen i prihvaćen za koordiniranje zajedničkih odnosa, i tu se ne treba miješati nijedna ideologija, kao što se zakone ne smije zaobići u ime ideologije ili vjerovanja. Današnje evanđelje također razgraničuje svako miješanje vjere u civilne zakone pa i u politiku. To na Crkvu jednostavno ne spada. Ako nije spadalo na Isusa onda i pogotovo ne spada na njegovu Crkvu.

Ona za to nema poziv. To regulira određeni zakon određene zajednice. Ipak je potrebno naglasiti da se ne radi o tome da se Crkva ne miješa u civilne poslove tamo gdje se radi o osnovnim pravima čovjeka Također civilna vlast ne treba 'uvlačiti' ni manipulirati s Crkvom. Uskakanje jedne u drugu (Crkve u Vlast i Vlasti u Crkvu) nanosi štetu Crkvi i Vlasti.

Ovaj Isusov govor dobar je za sve odnose vlasti i vjerskih zajednica. Ono što treba s bratom regulirati po zakonu to treba izvršiti i ne treba prebacivati na polje vjere i ljubavi, iako u svim djelima treba imati ljubavi. U ime ljubavi ne smije se preskočiti i zaobići zakon. Znamo dobro iz povijesnog iskustva da je vrlo često dolazilo pred Crkvu tražeći od nje da ona 'sredi račune' koje treba odrađivati civilna vlast i zakonodavstvo. To dvoje treba jasno i uvijek i u svim uvjetima lučiti. 'Bogu Božje, caru carevo', osnovni je princip odnosa Crkve i države.

Vrlo slikovito i jednostavno evanđelje kroz priču o bogatašu luči vrednovanje bivstva i posjeda. (Ovim tekstom potaknuti su mistici Eckarth, Tauler i E. From u svojem imenovanju Biti i Imati). Svaki je čovjek otvoren prema vani i ima

težnju da se kroz izvanjskost potvrdi. Svatko u sebi ima težnju za stjecanjem i posjedovanjem. To je normalno, ali također može postati nenormalno onoga časa kad čovjek sve svoje postojanje svede na nastojanje za imanjem. Tako se ostaje trajno izvan sebe, a time i izvan iskustva istine svojeg bića.

Svakome je potrebno da postane svjestan opasnosti da se nalazi i da misli da će se usrećiti, što znači potpuno ostvariti kroz imanje. Isus pokazuje kroz parabolu da je to velika opasnost i zabluda. To nam potvrđuje i povijest ljudskog iskustva. To nam svjedoče ljudi koji su, recimo tako, imali mogućnost steći veliko imanje. Oni svjedoče da im sve imanje nije donijelo i usrećenje.

To hoće reći ovo: treba raditi na imanju, ali ono ne smije postati ni u kojem slučaju vrednije od bivstvovanja. Što je čovjek 'primitivniji' više vjeruje i imanje nego li u postojanje. Radi ove kušnje i čini se u redovništvu zavjet siromaštva (neimanja). Ova civilizacija je učinila puno na planu imanja. Čak je sve snage prenijela na taj plan. Sad je pitanje je li sretnija, je li humanija nego li prije? Zar je cijeli uspjeh u imanju, zar je sva sreća u posjedu, boljem življenju? Sloboda, ljubav, duševnost vrednije su od posjeda i boljeg življenja.

Primitivcu (takvima se pokazuju mnogi sa školom) je važnije imanje (dobro življenje) od svog drugog. Nema na zemlji imanja (pa ni cijela zemlja) koje može zamijeniti unutarnji mir i unutarnju stabilnost. Imanje ne može ustabiliti osobu ako ona nema uporište u svojoj nutрини (duševnosti). Koliko li se hvatamo izvanjskih 'štaka' i kao da ne znamo hodati na vlastitim nogama, vlastitom osobnošću.

Ne samo da se ljudi gube kao ljudi u svojoj ljudskosti radi imanja, nego znaju radi toga pokidati sva prijateljstva, izdali bližnjega i svoju domovinu. (Sjetimo se čak ratnih profitera koji su zarađivali na krvi drugih). Kršćanstvo ima jasan stav kojeg nije izmislilo nego prihvatilo od svojeg Učitelja. I ono će tom principu uvijek ostati vjerno: duševno dobro je važnije od svih materijalnih dobara. Nažalost i sama Crkva katkad poklekne pred materijalnim ponudama pa se skoro 'proda'.

Čovjek i njegov duh (vječnost) vredniji su od cijelog materijalnog svijeta. Zato se i ne smije uspoređivati ništa s čovjekovom osobnom vrijednošću. Čovjek je vrjedniji od svih imanja.

Marijan Jurčević, OP